

ART CRITIC

FOR

ELAINE LINNEA HILLERSTRÖM

BY STIG ÅKE STÅLNACKE

On a journey of discovery in Hillerström's pictures

In all my years as an art critic, an art scout, I have been uncannily often disappointed. After many of my art rounds, I have sadly thought, Wasn't there more? Or, Is it not more?

But sometimes, like now, I can exclaim, Well it could be more.

Well, there's more.

There are artists who want and can do more than tiringly try to show art that mostly is a void of feeling.

Elaine Linnéa Hillerström's art wants more.

Hillerström's art, her very unusual and very original images enrich the language of art.

Hillerström's way of filling her pictures with humanism makes me intoxicatingly happy. The images are sometimes magical and strange. Stunned, I saw her work, surprised and wondering. Now what was this? Now what is this?

First and most important is to state that this is partly an art that shamelessly appeared under the collective heading "Strong women".

Here, as a short parenthesis, I will tell you that much of the art I have encountered and liked over the years has been women's art. I have thought about whether in the female artists there was a naked thread to the original life. Maybe to the miracle of childbirth. It is not a theory. It's just a thought. It can be completely crazy. But to me it is attractive. Yes, plausible.

So back to Hillerström's art. This art that shows something I haven't seen before.

The first images are lush, fully loaded with strong colors and almost magical symbols. Some symbols that are perhaps more modest, others strong and clear, rich and infinitely beautiful. The images speak directly to me and grab me with barbs.

A background story might be needed. One is that Hillerström's pictures always seem to have one or perhaps even several messages on lye. It's about strength and power, the earth and her energy, it's about love and loneliness. It's about being human. I think it can also be about being an animal, a horse, a she-wolf. What can we learn from animals? I also think it's about us having to be careful. Be careful of each other. Be careful with our nature, be careful with ourselves and the earth we call ours.

Hillerström has enriched her and thus our lives by not

seeing man as something singular. Our place on earth and our lives are woven together into a whole. She has turned her face to our friends the animals and included them in her life and in her art.

From these experiences, this insight, she creates wonderful works of art. They are rare beautiful and strong images that for me become like humanism's new altarpieces.

Full of admiration for this art, I want to say that it expands the boundaries of art towards a viable religion. But never and not for a single second against a narrow and misogynistic religion, but with open windows towards precisely the all-encompassing humanism that is or should be humanity's road sign.

In her time, Frida Kahlo also used strong colors and animals as symbols in her paintings. In her pictures, it was monkeys, deer, birds and cats that had something to tell.

It is perhaps unnecessarily bold to mention the great Frida Kahlo's name when I write about Hillerström's art, but the thought comes up and it does Hillerström credit.

Titles such as The Wolf Woman's Walk, Trapped, Love's Wounds and Strength testify to traveling. Perhaps a journey in the world purely geographically, but it can also be an inner journey. The inner journeys are perhaps the most important. But the word travel can mean something more, it can mean to rise up. As in rise up again. To be able to take one more step, one more day. Or sometimes it might be about getting up and going, moving on and leaving the destructive and finding paths to the new. Because that's how life can be sometimes.

I have been writing about the art I encountered for over 60 years now. A kind of fatigue has begun to set in. One reason for the declining interest is of course age, you are a little more tired but above all it sometimes feels like you have already seen everything. Almost everything. But recently I have come across women in particular who have created images that to me feel refreshing and hopeful. It is a kind of art that stands in the service of love. Thank you Elaine Linnéa Hillerström for allowing me to be a scout in your world!

Member of AICA International Association of Art Critics

www.hillerstroms.com/contact@hillerstroms.com/+46 730 880 608

KONST KRITIK

FÖR

ELAINE LINNEA HILLERSTRÖM

AV STIG ÅKE STÅLNACKE

På upptäcktsfärd i Hillerströms bilder

Under alla mina år som konstkritiker, en konstens spejare, så har jag kusligt ofta varit besviken. Efter många av mina konstrundor har jag sorgset tänkt, Var det inte mer? Eller, Är det inte mer?

Men ibland, som nu, kan jag utbrista, Jo det kan vara mer. Jo, det är mer.

Det finns konstnärer som vill och mäktar mer än att tröttande försöka visa upp en konst som mest är ett känslans tomrum.

Elaine Linnéa Hillerströms konst vill mer.

Hillerströms konst, hennes mycket ovanliga och mycket originella bilder berikar konstens språk.

Hillerströms sätt att fylla sina bilder med humanism gör mig berusande glad. Bilderna är ibland magiska och märkliga. Förbluffad såg jag hennes verk, överraskad och undrande. Vad var nu detta? Vad är nu detta?

Först och viktigt är att konstatera att detta delvis är en konst som oblygt framträtt under samlingsrubriken "Starka kvinnor".

Här skall jag som en kort parentes berätta att mycket av den konst jag mött och tyckt om under åren varit just kvinnors konst. Jag har funderat på om det i de kvinnliga konstnärerna funnits en naken tråd till det ursprungliga livet. Kanske till födandets mirakel. Det är inte en teori. Det är bara en tanke. Den kan vara helt galen. Men för mig är den lockande. Ja, plausibel.

Så åter till Hillerströms konst. Denna konst som visar något som jag inte sett tidigare.

Första bilderna är frodiga, fulladdade med starka färger och näst intill magiska symboler. En del symboler som kanske är mer blygsamma, andra starka och tydliga, rika och oändligt vackra. Bilderna talar direkt till mig och griper tag i mig med hullingar.

En bakgrundsberättelse kanske vill till. Ett är att Hillerströms bilder alltid verkar ha ett eller kanske till och med flera budskap på lut. Det handlar om styrka och kraft, jorden och hennes energi, det handlar om kärlek och ensamhet. Det handlar om att vara människa. Jag tror att det också kan också handla om att vara ett djur, en häst, en varghona. Vad kan vi lära av djuren? Jag tror också att det handlar om att vi måste vara varsamma. Varsamma mot varandra. Varsamma mot vår natur, varsamma mot oss själva och den jord vi kallar vår.

Hillerström har berikat sitt och därmed våra liv med att inte se på människan som något enahanda.

Vår plats på jorden och våra liv vävs samman till en helhet. Hon har vänt sitt ansikte mot våra vänner djuren och tagit in dem i sitt liv och i sin konst.

Av dessa erfarenheter, denna insikt skapar hon vidunderliga konstverk. Det är sällsamt vackra och starka bilder som för mig blir som en humanismens nya altartavlor.

Full av beundran över denna konst vill jag mena att det vidgar konstens gränser mot en livsduglig religion. Men aldrig och inte för en enda sekund mot en trång och kvinnofientlig religion utan med öppna fönster mot just den allomfattande humanism som är eller borde vara mänsklighetens vägmärke.

Frida Kahlo använde på sin tid också starka färger och djur som symboler i sitt måleri. I hennes bilder var det apor, hjortar, fåglar och katter som hade något att berätta.

Det är kanske onödigt djärvt att nämna den stora Frida Kahlos namn när jag skriver om Hillerströms konst men tanken dyker upp och det länder Hillerström till heder.

Titlar som Vargkvinnans vandring, Fångad, Kärlekens sår och Styrka vittnar om att resa. Kanske en resa i världen rent geografiskt men det kan också vara en inre resa. De inre resorna kanske är de viktigaste. Men ordet resa kan betyda något mer, det kan betyda att resa sig. Som i att resa sig igen. Att orka ett steg till, en dag till. Eller ibland kanske det handlar om att resa sig och gå, gå vidare och lämna det destruktiva och hitta stigar till det nya. För så kan livet också vara ibland.

Jag har skrivit om den konst jag mött i över 60 år nu. En slags trötthet har börjat infinna sig. En anledning till det falnande intresset är naturligtvis åldern, man är lite tröttare men framför allt känns det ibland som att man redan sett allt. Nästan allt. Men nu har jag på senare tid stött på just kvinnor som skapat bilder som för mig känns uppfriskande och hoppfulla. Det är en slags konst som står i kärlekens tjänst.

Tack Elaine Linnéa Hillerström för att jag fick vara spejare i din värld!

Medlem av AICA International Association of Art Critics

www.hillerstroms.com/contact@hillerstroms.com/+46 730 880 608

